

taller de nous creadors

Text > AGNÈS VALENTÍ I POU (Torroella de Montgrí, 1967) ha col·laborat en llibres, revistes i antologies de contes i poemes. El 2014 va guanyar el Premi Càlam de Narrativa, el 2015 va quedar finalista del Víctor Mora de Narrativa Breu, el 2016 va obtenir la Flor Natural Blanca als Jocs Florals de Roses, el 2017 va guanyar el Premi de Narrativa al Concurs Artístic i Literari dels Amics de la UNESCO de Girona i el 2018 va ser finalista als Premis de Narrativa de Sant Narcís. És coautora d'*Els pobles perduts del Pirineu* i *Anar a Fires. Mirades creuades II*. Aquest 2019 publicarà el primer llibre de poesia, *Llum i verger*.

Salm 55

*I dic: «Oh si tingués les ales del colom!
D'una volada aniria a aixoplugar-me.
Fugiria errant, ben lluny,
i m'estaria al desert».*

Salm 55

Aquell vint-i-cinc de juny era el nostre debut. Els nuvis, una parella russa que es casava en un hotel de luxe de la costa, havien sol·licitat el nostre enlairament per seguir un ritual del seu país. Segons la tradició, durant la cerimònia dos coloms blancs són alliberats com a símbol de la partença dels nuvis de la llar familiar, que com dos ocells lliures inicien una nova vida. L'actuació era senzilla perquè no ens calien coreografies especials ni sincronitzacions de grup, només érem ell i jo. Havíem de sortir del cistell després que l'oficiant beneís els cònjuges i alçar el vol. Volar i tornar a casa, res més.

Fa de mal dir el moment exacte, però vaig tenir una premonició estranya durant el trasllat a l'hotel. Tan bon punt hi vàrem arribar una remor d'aigua inquietant i la sensació que en algun lloc l'aire es desbordava pels penya-segats em varen confirmar aquell primer indicatiu. Potser tot era producte de la meua imaginació de principiant, potser era l'emoció del primer viatge fora de l'àrea d'entrenaments, no podria assegurar-ho. Per això no vaig dir ni fer res que pogués alterar-nos, ni un parrup nerviós, ni un moviment involuntari d'ales, res... Vaig serrar el bec ben arraulida i em vaig concentrar.

Moments abans de la cerimònia, una mà forta i cautelosa ens va treure de la gàbia i ens va dipositar dins d'un cistell tancat i guarnit de llaços i flors. No

hi vàiem res, allà dins, del que s'esdevenia, però una olor finíssima de nard ho omplia tot. S'acostava l'hora i la sortida era imminent quan, tot d'una, la veu solenne de l'oficiant va callar i el batent que tancava el cistell es va obrir. Ell va sortir primer, amb l'elegància que només és donada als atletes alats. Jo, sorpresa encara per aquell pessic covard i premonitori, ho vaig fer quatre segons més tard.

El seguici del convidat resseguia el nostre vol blanc amb ulls meravellats. Als nuvis, vaig intuir, també els envaïa l'emoció blanca. Des del meu sobrevol la blancor s'estenia arreu: el vestit de la núvia, el vel, el ram, les cintes lligades a les cadires, les banderoles, l'escuma del mar contra les roques. Tot era immaculat fins que un estol de xiscles i batecs argentats es van llençar primer sobre el meu príncep i dos segons més tard sobre mi, fins a abatre'ns. Pacients i despietats, els gavians ens havien esperat des de les altures d'un cel premonitori. Voraços, cruents i amb desmesura, van tenyir el dia més feliç amb una pluja de plomes ensangonades. El primer impacte que recordo va ser el dels meus ulls ferits per la negra sort del meu amor, desfeta com un parrac. El segon, l'esglai immens, i alhora l'enganyosa ventura, de no sentir als ossos prou dolor, perquè aquelles mans fortes que ens havien ficat dins del cistell, com un miracle, m'havien salvat de la barbàrie.

Desconec la sort dels nuvis. Qui sap si el nostre sacrifici va augurar-los un futur incert, qui sap si aquell remolí esquitxat de roig no fou també un avís. Per a nosaltres, foragitats del paradís, no hi va haver vol alliberador ni retorn de dos a casa. Avui, que els anys em recorden la blancor tacada d'un vint-i-cinc de juny, visc sola en una gàbia a l'abric de les mans que em van salvar, covant ous sense pare i sense saber de què m'ha servit tenir ales.

Il·lustració > **MARIA ROSA SALA** ha fet estudis de dibuix i pintura i ha participat en exposicions individuals i collectives. Ha col·laborat com a il·lustradora en el llibre *La mort és molt bèstia*, de Miracle Sala. L'apassiona l'aquarella per l'espontaneïtat i la immediatesa dels efectes de l'aigua sobre els pigments, per la lluminositat dels colors i per la llibertat que ofereix.